

BUREAU EN REDACTIE
Drukkerij COLLÉE
(Naaal. Maatsch.) —
TONGEREN.
Abonnementsprijs fr. 9.00
Telefoon 12
20 centiem het nummer.
Postcheks rekening n° 84855.

DE POSTRIJDER

DER PROVINIE LIMBURG

AANKONDIGINGEN
Voor de aankondigingen buiten de provincie Lankburg en Luik, wende men zich uitsluitend tot de *Agence Héra*, 13, Boulevard Adolphe Max, BRUSSEL; 8, Place de la Bourse, PARIS; en 6, Freeman's Building, LONDON, E. C. 4.

TONGEREN 10 JANUARI 1925.

Met Heilig Jaar.

Het jaar 1925 is, zoals Paus XI het plechtig deed afkondigen op Onsheilig Hemelvaart, « een jubeljaar », een « Heilig Jaar ». Het zal onze lezers van belang zijn, een ander te vernemen over den oorsprong, het ontstaan en de ontwikkeling van deze instelling.

Het vijftigste jaar was heilig voor de Joden. « Gij zult het vijftigste jaar heiligen, had God gezegd, en vrijheid uitroepen in het land voor al zijn inwoners; het zal u een jubeljaar zijn en eenieder zal weer te keeren tot zijn bezittingen en eenieder tot zijn geslacht. » Het was een algemeen Gods-vrede. De slaven bracht dat blijde jaar de verloren vrijheid terug; aan hen, die hun bezittingen verloren hadden, hun vroegere goederen; alle schulden werden kwijtschelden. Vreugde moest er dan heerschen in het Israël. Het was een algemeen amnestie-jubilé, het jubilé van ons zegen. Zulk een jubeljaar vinden wij thans in de Katholieke Kerk bij het begin eener nieuwe eeuw. Lis een jaar van vreugde, waarin de Kerk verzoening aanbidt aan haar dwalende kinderen en groote genadebewijzen aan haar trouwe zonen en dochters.

Het eerste heilig jaar dat wij met zekerheid kennen is dat van het jaar 1300, onder het Pontificaat van Bonifacius VIII. Op Kerstmis 1299 kwamen scharen pelgrims naar Rome, geleid door de meening, dat die den eersten dag van het jaar de Sint-Pieterskerk bezoeken en de volten afsluit van een honderd jaar. Die zongen, zoo ze men, was vroeger verleend door de Pausen bij het begin van iedere eeuw. De Paus liet een onderzoek instellen, maar vond niets daarvan in de archieven. Maar een griaard van 107 jaren verhaalde aan den Paus dat zijn vader hem juist voor een eeuw naar Rome geleid had om er den afsluit te verdienen. Andere griaards, waaronder een Pater Dominicain van 115 jaren, kwamen deze overlevering bevestigen.

Nu vaardigde de Paus, den 22 Februari, een brief uit, die het jubileum verkondigde en een volten afsluit verleende voor dit jaar en al de volgende eeuwen, mits een rouwmoedige biecht te spreken en de kerken der beide apostelvorsten te bezoeken, dertig dagen achtereen voor de inwoners van Rome, vijftien dagen achtereen voor de vreemdelingen.

Ontelbaar was het getal der pelgrims die Rome bezochten om aan die geestelijke gunst deelachtig te worden. Maanden lang kwamen en vertrokken er per dag 200.000 vreemdelingen. Verscheidene miljoenen zagen hun totaal aantal bedragen hebben. Van die pelgrims, helaas bleven er veel onderweg omgekomen van hongers en uitputting. De Paus verklaarde dat die ongelukken toch die den afsluit deelachtig werden, evenals zij die den pelgrimrecht begonnen waren maar om geringe reden de voorgescreven kerkbezochten niet konden voltooien.

Het is dit Heilig jaar 1300, dat levens beroemd is geworden door dat Dante hier in zijn heerlijk dichtwerk heeft opgenomen. De begroting toen ontvloed, bleef onder de christenen zoo lang naverken, dat

ze geen eeuw konden wachten eer die gunst deelachtig te worden. In 1332 zonden de Romeinen een gezantschap naar Paus Clemens VI en vroegen hem den termijn van honderd jaren te verkorten tot de helft, daar weinige menschen lang genoeg leven om ook maar eens in hun leven den grooten afsluit deelachtig te zijn. De Paus stond dit verzoek toe en bepaalde dat in 1350 het heilig jaar zou zijn en voortaan elke halve eeuw een jubilé gehouden zou worden.

De toeloop van volk naar Rome was in 1350 nog eens buitengewoon groot. Van verre reisden tot raschen waren er voortdurend een miljoen pelgrims in de stad. Duizenden konden des nachts geen verblijfplaats vinden en kampeerden bij groote vuren in het open veld.

Vijftig jaren echter leken nog eens te groote tussruimte. De koninklijke bevolking verzocht Paus Urbanus VI, voortaan alle 33 jaren — ter gedachten aan den jaren van het aardisch leven van onzen zaligmaker — het jubilé te houden. Eindelijk stelde Paus II vast, dat te beginnen van 1476, elke 25 jaar een jubilé zou gevierd worden. Deze regeling is tot heden toe van kracht gebleven, en met Kerstmis is het 25e jubilé door den Paus Pius XI plechtig geopend.

De opening van 't Heilig Jaar geschiedt met een bijzonder, eigenaardig ceremonieel. Na de eerste Vespers van Kerstmis gaat de Paus in plechtigen optocht, voorafgegaan en begeleid door Kardinalen, Bisschoppen en het Keuselijk Hof, naar het portaal van St-Pieterskerk. Een van de poorten is altijd dichtgemaakt. Te voren heeft men aan den binnenkant het metselwerk zoo ver afgekapt, dat de muur gemakkelijk kan uitgebroken worden. Nu stijgt de Paus uit zijn draagzetel en ontvangt een gouden hamer, slaat er mede op den afsluitingsmuur en doet de steenen naar beneden vallen. Zodra het werkwolk geheel de droogpening vrij heeft, zegt men eengebeden, terwijl de priesters den drempel der Heilige Deur met wipwater wassen. Daarna treedt de Paus nader, met den mijner op het hoofd, met een kruis in de rechter en een brandende kaars in de linkerhand, overschrijdt den drempel, gevolgd van heel de processie, waarvan allen den drempel kussen. Tot op Kerstavond 12e blijft de Heilige Deur geopend, om alius onder soortgelijke plechtigheden weer voor 25 jaren lang dichtgemaakt te worden.

Groot zijn de geestelijke gunsten die in dit Jubeljaar te verdienen zijn. Alle geloovigen kunnen na een rouwmoedige biecht en een Heilige Communie, een volten afsluit verdienen, wanneer zij gedurende 20 dagen zoo zij bewoners van Rome, en gedurende 10 dagen, zoo zij vreemdelingen zijn, de oorspronkelijke van Sint-Pieter, Sint-Paulus, Sint-Jan van Latranen en Maria de Meerdere bezoeken en daar bidden tot intentie van den Paus.

Om te geloovigen aan te sporen naar Rome te komen, worden de meeste andere aflaten voor de levenden opgeschorft; alleen blijven de aflaten in het uur des doods, die bij het « Angelus » van het 4e uur gebed, die, verleend door de Bisschoppen.

Voor de zielen in het Vagevuur blijven

alle aflaten nochtans gelden.

Vele menschen zullen toch belet zijn, om roden der omstandigheden, den grooten Jubilé afsluit te Rome te gaan winnen. De Paus heeft zulks voorzien en verklaart dat alle kloosterzusters en alle meisjes en de vrouwen aan hare zorg in geselecten te vertrouwen; alle kluiszusters en nonnen; alle gevangenen, ballingen, gedeporeerden, en dwangarbeiders en zij die in verbeteringshuizen verblijven; alle zieken en zwakken; alle ziekenverplegers; alle arbeiders, die om de zorg voor het dagelijkse brood niet zo lang van hun werk kunnen wegblijven; alle ouderen van dagen boven de zeventig jaar; — dat zij allen het Jubilé kunnen verdienen door te biechten en te communiceren, te bidden tot intentie van Z. H. en door een goed werk te verrichten wat de biechtvader oplegt.

Eindelijk opdat toch elk katholiek in de gelegenheid zou zijn dien grooten afsluit te verdienen, zal voor de wereld buiten Rome, na afloop van het eigenlijke Jubeljaar, die Jubilé afsluit kunnen verdiend worden, gedurende een zekerden tijd te bepalen tijd, onder bepaalde voorwaarden.

Een aansporing om het Jubeljaar met veel ijver mee te vieren, zal voor onze trouwe lezers wel niet noodig zijn. 't Zij voor allen: een jaar van blijdschap en genade.

BUITENLAND.

FRANKRIJK.

Een nieuwe uitvinding.

Ivan Makhoniou, een jong Russisch ingenieur, heeft een procedure uitgevonden, bestaande uit een uit kolen gewonnen olie, ter vervanging van de tot dusver gebruikte benzine voor zware motoren. Gedurende eenige maanden heeft hij proeven genomen in het artillerie-laboratorium van Vincennes, en zijn uitvinding heeft zooveel vertrouwen gewekt, dat het ministerie van oorlog hem heeft gestemd en veertig militaire vrachtwagens van de door Makhoniou bereikte stookolie heeft voorzien.

De jonge Russ heeft reizen uit dankbaarheid voor de in Frankrijk genomen gastvrijheid, zijn uitvinding geheel telingloos ter beschikking aan Franische militaire autoriteiten te stellen. Hij is door president Doumergine in het Hlyse ontangen, voorgeseld door Benazet, commissaris-generaal van het ministerie van oorlog.

De Franische priesters, verdedigen zich.

Twee-en-wintig priesters uit de streek Luik, spannen aan het roep van Parijs, een uitgekijk proces in maart 20.000 fr. schadevergoeding tegen M. Yvo Lefebvre, bestuurder der «Kerke de la Madeleine», verdere bestuurder is staarjer van een boek verschenen onder titel: «L'erte des prestres», dat hetwelke de priesters-lijst worden aangevallen.

S'ier vier dagbladen zouden worden vervolgd, om een artikel van M. Yvo Lefebvre te hebben opgenomen, aangaande het geleverde boek.

SPANJE.

Een die voor 't geul geboren is. M. Angel Herrero, dan vader te Alicante is een der gelukkige winnaars van het tweede lot van een miljoen pesetas, der jaarlijksche Kerstloterij. Over een eenige

dagen ging hij het deel ontsteeke, dat hem toekwam en, tegen zijne gewoonte in, ging hij in eenen lot een glas verstuikt met een doosje oosters verbruiken. Het kon er vana! In de tweede oester die hij af, stak een hard voorwerp 't was een prachtige perel! De naburige verbruikers bestelden natuurlijk ook oesters, waarom de doosjen eene ongelukkige vormingvuldiging.

aan al de tafels van den bar, ondergingen. Maar alleen de barhouder vond er kant bij, daar geen enkele oester nog een perel bevatte. Herrero begaf zich met zijn vondst naar een juwelier, die verklaarde dat de perel wel 3000 pesetas waard is.

Men zegt dat Herrero met den helm geboren is!

— Een fortuin uit het ... graf. — Te Alicante in Spanje, woonde een leedje een zekerde Colita, van jong en oud gekend als een vroolijke kerel, met twaalf subachtien en uertien ongelukken. Den eenen dag was hij loslooterdien avonden dag, oosters en een leedje, dan een oester of pakjeslager. Hij was op alle openbare betoogingen te zien, en de 305 dagen van het jaar waren er voor hem 303 dat hij geld te kort had.

Colita stierf den 16 December laatst. Het einde van zijn leven en van zijn dood, was voor zijn vrouw het begin van een grooter nood dan voorheen. De arme weduwe ging uit om te bedelen. Op Kerstavog zette haar een kameraad van den overleden: — Gij zijt rijk en gij steekt de haad uit om een aalmoes!

Hij legde haar dan uit, dat Colita de kans gewat had op de loerij van Kerstavog, en dat het uirtje waarin hij een aalmoes had betaald, het tweede groot lot van 10 miljoen pesetas had gewonnen.

Als voort het nu niet nuss zo stiel als haar goed bechen hier loeten. 't Zij doorzoeken het de avond van Kerstavog de dikste onbetrie te vinden, als te zeggen het oesters der deelneming van Colita aan de loerij, niets werd uitdookt.

Een gebuur op de die gekocht, dat het onetje misleiden in de vee stak, waarmee Colita begraven was. De toelating tot ontgaven werd aangevraagd en reussien, en men vond in een vreesak het uitgangsteufje van 60 pesetas van het nummer 14.262, winner van het tweede groot lot.

— Ah, te slimme, zegde de weduwe, toen zij de 10.000 pesetas, amsel in het lot, opgevreeken haat; hij brengt mij meer aan zijn dood dan hij in g'heeft zijn leven geaan heeft.

DUITSCHLAND.

Arm Duit-schland! — Men zent er in 't goud.

Het valt niet meer te betwijfelen of een deel van het goud dat uit Duit-schland in 't buitenland te verdelgheit opent word, aanmer de politieke toestand onzeker was, keert naar Duit-schland terug.

Aron wordt er voor den 23 Januari a. n. een galaal in den Opera van Parijs aangehouden. De inkomringen zijn vaaggesteld. De goedkoopste prijs, die aan den bezitter van die inkomkaart recht geeft op een balsompraats, kost eenen som die gelijk staat aan 2 pond 10 shillings; het poof van 85 frank gerekend maakt dat nagewog 200 fr. Eene hoge van twee plaatsen kost rond de 45 pond sterling. Een tafel, in de « par-

terre » voor vier tot zeven personen, wordt 20 tot 25 pond betaald.

Arm, beklagenswaardig Duit-schland! dat in 't Raken Jeremia den haard afdoet, putten in dien groot Jammer, en geen knop bezit om zijne schulden te betalen!

— DE SLEZISCHE MENSCHENTER. — De moordenaar verkocht het vleesch van zijn slachtoffers. — De politie heeft haar officel verlag ingediend, met vermelding der namen van twaalf gekede slachtoffers van Denke-wiens gruweldaden wij verleden week mede gedeeld hebben.

Zij heeft thans de zekerheid, dat Denke-menschenvleesch heel vandaan op hun eer verklaard, dat hij hun herhaaldelijk zoogezogd schapenvecht, te koop heeft aangehouden. De onzerzekerer zal de gringnissen van een vijftiental personen inwinnen, die bij een Brit-ditsch hebben aan-zeten, waarvoor Denke voor 200 mark vleesch had geleverd.

Men gelooft dat het monster insgelijks vleesch heeft verkocht te Bresslau, waarmede de tusschen-persoon on-poort. Een werkvrouw heeft op zekeren dag in den tuyn van Denke een menschen-dium gevonden.

De politie meent dat Denke zijn eerste misdaad in 1913 bedreef. Tijdens huissoukingen ontdekte men inderdaad identiteitskaarten van 1913 tot 1921.

AMERIKA.

De Man met het stukje Maag.

Met slechts een viende deel van zijn maag overgebleven, is de zeventigjarige William E. Thompson in het hospitaal te Detroit, Amerika, waar hij van de zwoelgen der beeklingende bevolking aan het herstellen is. Volgens de hermeester verklaart Thompson goed-kuns een hooge ondernemer te hebben, al heeft hij maar een maag-scheggen meer.

Thompson was bijdeel een vander in de maag en toen twee weken geleden de pijnlijke overdringing werden, stonde hij er in loe een beeklingende bevolking te ondergaan. Men deed het in de laatste hoop van zijn leven te redden. Tot aller verwondering die over het geval hoorden, sloeg de operatie goed uit alveel de dokters drie vanden van de maag moest u westeiden. 't Zij moesten ook drie centimes darm afsnijden de reeds door de Kanker aangeast was. Dit is een beverken waaraan er maar weinigen overleven. Thompson onderverval onmiddellijk na de bewerking tekeens van het hospitaal te verlaten. De dokters verklaarden dat, zinsd hij nu er noch niet doet te lijden, zal hebben. Hij zal niet meer moeten eten en zich moest bij zijn naar voedsel moeten houden.

ENGLAND.

De erantoutheid. Het is een bekend feit, dat er vele menschen te vroeg sterven, niet doordat zij zich overwreket hebben, maar doordat een te weinig afschrikkel, om 't weling met verscheidend werk gezaald bestaan hun deel was.

In een te Cowes gehouden lezing heeft zekere dokter Schofield de aandelige gevolgen van een erantoutheid leven zesselst en de bestzame uitgangen van drukken, afwisselende

den arbeid in het licht gesteld.

Hij vertelde de geschiedenis van een man, die door alle mogelijke specialisten ten doole was opgeschreven. Volgens de hoogste schatting had de stakker slechts drie maanden nog te leven. De zieke had reeds 600 pond verloren en zijn andere log was in alles loevare goeden staat.

De ten doole opgeschreven leedte hij de drie laatste maanden van zijn bestaan eens buitengewoon nuttig te besteden en begon nu plotseling als loekenapostel zich ijverig te rueren, teneinde afgedoolde schaapjes weer op den rechten weg te brengen.

Dag-in, dag-uit, weer of geen weer, zag men hem in de open lucht in Hyde Park preiken, en op 't oogenblik prekidt hij daar ook. Aanvankelijk een wrak verkeert hij nu in blaekenden welstand.

Het besluit van deze historie? Eentonigheid in het leven legt den grondslag voor alle ziekten. Het is volstrekt noodzakelijk, afwisseling in zijn bezigheden te brengen.

De geachte dokter vertelt er niet bij of het nu ook voor ieder bezitter van slechts een kwartaal lang het beste is: ... straatpreker te worden.

— Een grove irap. — De stad Boston, in Lankolshire, werd in rep en roer geseeld door een grove irap waarvan de major en de grootste handelsleden der plaats de slachtoffers zijn geworden. Al de bijzondere ingezetten van Boston hadden een uitnodiging gekregen van den major en van dezes vrouw, op een ontvangst in hun officiele residentie, ten einde voor gesteld te worden aan hooge bezoekers, konnen uit Boston (Amerika) om hun zusterstaf te kroeten.

Den geveldezen dag was het een vloedooze optocht van wagens en wagens en gemoozden per hoo en te voet. Honderden personen kwamen, ongeveer op hetzelfde uur, naar de woonst van den major. De geographien der taal waren eveneens verscheid en menen naar zijn werk.

Het durve echter niet lang of de verpoele Feestvreugde viel in duigen. Verscheidene irapan los. De major en zijn vrouw ontvingen de genooitelingen zonder de minste gestuit en deelden hun mede dat er bekegenadig geen hooge bezoekers uit het Amerikaanse Boston gekomen waren. De kosten moesten lieggaan.

Er was hier een grappenmaker aan het werk geweest, maar de poets hield niet op om de vreedloofte uitnodiging of de ontvangst. Dezezamen moesten inderdaad, had de erantoutheid grappenmaker getelefoent naar als de goede winks om loekenpoort, laarten, wild, geveelde, vleesch, skedsten en zelfs kool naar de residentie, van den major te voeren. Al de hantealers mochten er voor gezoogd stipt, op tijd te zijn met de bestelde loekpoort. Zij moesten er ondertuik weer mee naar nuss keeren!

De hantealers hebben geworven het den grappenmaker betaald te zetten, maar de aeweste is of zij ooit zullen weten wie het om gekapt heeft!

Gemengde berichten

DE NIEUWE HUISICUWET.

Onze lezers weten dat Kamer en Senaat onze nieuwe huissicuwet, heden gestemd die van af 1 Januari 1925 van toepassing is.

leeft, hij is tot kennis terug gekomen.

— Goddank zij de hemel 't roep Paoli, terwijl zijn blik een sterk gevoel teekende. Laurentina, gij zijt mijne vreedloofde; deze tijdning scaent uwen vader het leven terug; meer zal zij mij versterken dan de kraentigste medicijnen...

Veertien dagen verliepen er nu. De vreemdeling was het gevaar te boven. Paoli bevond zich volkomen van zijne wonden hersteld.

Meer dan eens had Laurentina den wensch uitgedrukt, de omstandigheden te kennen, die bij het ongeluk, haren vader overkamen, hadden plaats gehad; maar steeds had Paoli de mededeeling daarvan verschoven.

— Laurentina! zegde hij nu op eenen avond dat hij, door haar gevraagd, eene wandeling in den tuyn der villa deed; zij schijnt er belang in te stellen, om nader met een noodlottige gebeurtenis bekend te zijn, aan welke de Voorzichtigheid een zoo gelukkig einde heeft gegeven. Gaarne wil ik aan dit, uw kinderlijk verlangen voldoen; zijktu hierdoor den jongling des te hooger achten, zonder wiens edelmoedige hulp en onverschrokkenheid, ik nu een lijk zou zijn.

Te Florencie mijne zaken afgedaan hebbende, steeg ik op eenen vroegen morgen te paard; het verlangen, na een zoo lange afwezigheid bij u te zijn, deed mij mijne reis bespoedigen. Met het vallen van den avond was ik de villa reeds op twee mijlen genaderd, en daar de maan in vollen glans aan den hemel stond, besloot ik mijnen tocht voort te zetten.

Nauwelijks echter was ik het voor mij liggend bosch eenige honderde roeden ingetreden, toen er verscheidene schoten knalden. In een volen ras zagen wij eenen hond verschijnen, en vielen als razenden op mij aan. Ik bood hem mijn paard en het geld dat ik bij mij had, maar de ongelukkigen wilden niet hooren; ik was dus genoodzaakt mij te weer te stellen. Met twee pistoolschoten dood ik eenen zoovele mijner aanvallers nederduimelen; maar de overigen, nu brulend op mij aandringende, rukten mij van het paard en mij onder den voet geworpen hebbende, stak een hunner mij met eenen dolk door den rechterarm; de overigen hienden de kolven hunner karabijn op.

— Laat af! schurken! riep een stem

achter ons, en drie pistoolschoten knalden; de twee mijner aanvalers stortten neder; de anderen verlieten mij, om hunne woede tegen mijne redders te keeren. Ik richtte mij dadelijk van den grond en de linkerhand met eenen dolk gewapend, snede ik de edelmoedige v. omringingen op mijne reeds ter hulp. Een hunner lag reeds te naer, maar de andere, zijnen degen ontbloot hebbende, streed met ongelukkig dapperheid tegen een viermaal sterkere overmacht; twee zijner tegenstrijvers stelde hij buiten gevecht; de derde wierp ik met een dolksteek ter aarde, een zil trof mijn geheer: door den laatst overgebleven met eenen ruwen vloek roggelend voor mijne voeten.

Ik snede naar den vreemdeling en knield bij hem neder; zijn hart sloeg nog. Ik hield nu met mijne gekwetsten arm een doek tegen mijne wonde, en hem met de linker omvattende, gelukte het mij eene kolenbrandershut te bereiken, welke ik wist niet zeer ver van daar te zijn. Hier verbond ik een goed mogelijk de wonde mijner redders, de mijne trof; de ongelukkige storte niet velen ruwen vloek roggelend voor mijne voeten.

— En dat niet uw gevoel hart, met uwe zachte aanloeprijke zwel, die zo gaarne den rampsoed der ellendigen lenigt!... Laurentina! kunnen wellicht omstandigheden, bestaan, die den mensch als het ware dwingen misdadig te worden; als...

— Neen, vader! ik ook de hoogste nood kan de afschuwelijkheid van een dergelijk misdrijf niet veranderen.

— Laurentina, mijn dochter, zij Paoli, dinstur voor zich staande, gij kent den loop der omstandigheden van jammeren nog niet, die op deze aarde ook den braafste, zijns ondanks, tot misdaad kunnen voeren... de menschelijke zwakheid is groot...

— En toch, vader, al verloor gij al uwe schatten, zoudt gij, indien dit vreeslijk uitorste daar was niet liever met den bedelste het land rondzwerfen, en van de toegeworpen broedkrumen uw leven onderhouden, dan uwe natuurgemoot eene penning van den erentoon, hun door Gods wijsheid geschonken, te ontvreemden; laat staan, wreeder dan een huverscheurend diep, hun bloed te plengen!... Heilige Meeder Gods! zij verbleekt, gij siddert... mijn vader!

— Eene vreeslijke pijn, welke ik in mijnen arm gevoelde... maar... het wordi reeds her.

— Vader! lieve vader! laat mij u naar nuss verledien, hemel! zijt zij al bestonten, sprak het meisje met bevende stem, terwijl zij haren vader onder den arm nam en beiden nu den weg naar de villa insloegen.

toen zijn verhad gesindigd was, terwijl zij haren vader met een gevoel omhelsde, alsof zij het moordstaal nog boven hem zag schitteren.

— Ja, zwaar werden deze ongelukkigen gestraft, Laurentina! Zoals ik later ben te weten gekomen, waren het dertseuten, die mischieten door nood gedwoingen tot een daad overgingen die, hoe verfoeljik op zichzelf echter ons medelijden met de ellendigen...

— Medelijden, vader! met die bloeddrastige tijgers? Neen, niet; riep het meisje met afschuw uit, ik kan hen slechts verachten.

— En dat niet uw gevoel hart, met uwe zachte aanloeprijke zwel, die zo gaarne den rampsoed der ellendigen lenigt!... Laurentina! kunnen wellicht omstandigheden, bestaan, die den mensch als het ware dwingen misdadig te worden; als...

— Neen, vader! ik ook de hoogste nood kan de afschuwelijkheid van een dergelijk misdrijf niet veranderen.

— Laurentina, mijn dochter, zij Paoli, dinstur voor zich staande, gij kent den loop der omstandigheden van jammeren nog niet, die op deze aarde ook den braafste, zijns ondanks, tot misdaad kunnen voeren... de menschelijke zwakheid is groot...

— En toch, vader, al verloor gij al uwe schatten, zoudt gij, indien dit vreeslijk uitorste daar was niet liever met den bedelste het land rondzwerfen, en van de toegeworpen broedkrumen uw leven onderhouden, dan uwe natuurgemoot eene penning van den erentoon, hun door Gods wijsheid geschonken, te ontvreemden; laat staan, wreeder dan een huverscheurend diep, hun bloed te plengen!... Heilige Meeder Gods! zij verbleekt, gij siddert... mijn vader!

— Eene vreeslijke pijn, welke ik in mijnen arm gevoelde... maar... het wordi reeds her.

— Vader! lieve vader! laat mij u naar nuss verledien, hemel! zijt zij al bestonten, sprak het meisje met bevende stem, terwijl zij haren vader onder den arm nam en beiden nu den weg naar de villa insloegen.

slechts zelden mocht het Laurentina geluk een lein, aan welker voorantonspel en heilige angstgevoelen in spegelen die stemming te brengen.

Verstapde de midden wisseling nu. Leht in duisternis elke af afzeker dat er iets bekningsrijks op te vana! Het al voortvloed de vreemdeling, die hem nu voor den godelgen graaf Persano erkende, was in zooverre hersteeld, dat hij zijne kamer verlieten en eenige uren in een kring leed doorbragen.

Nu op eenen middag, toen het noormidd was afgekomen, en allen bij eender was ren, terwijl Laurentina, op verzoek des graafs, hare harp stelde, trad een bediende binnen en reikte Paoli eenen brief over. Nauwelijks had deze eenige regels gelezen, of hij verbleekte, terwijl het papier te samen, en daarna plotselings opsprongende, op hem met groote schreden de zaal op een lieper, terwijl zijn blikkenze hevige woede aantuidde.

— Falke! riep hij, eensklaps naar de deur snellende, den een verwerdende be-mende toe oostenblikken mijn paard geza delde!

Eene groote ontsteltenis bracht deze hooge genooitdaandening van Paoli bij, die aanvongden te werg de graaf en Eldmore opsprongen van hante schoulen of; Laurentina vloog met eenen angstigen kreet ha ren vader om den hals.

— Neen, neen, vader! gilde zij, hem met beide armen omstrangende, zoo kunt gij uwe dochter niet verlaten!

Ik moet, Laurentina! bij den Hemel! ik moet!...

— Vader, vader! vervolgd het meisje, zich angstig aan hem klemmende, nu wil gij mij doen sterven! Zeg mij uwe smart, dan kan ik dezelve deden; maar versmaad de liede uwer dochter niet!

— De roovers!... ha... vreeslijke, de roovers!... Ha, ha, de roovers!...

— Dit... ha, ha, schreuwde Paoli vreeslijk lachend, en zich uit de armen van Laurentina losrukkende, snede hij, zonder dat het Persano mogelijk was hem te wederhouden, het vertruk uit. Een oogenblik daarna zat hij reeds te paard en sloeg spoetslags den weg naar Florencie in...

MENGELWERK VAN « DE POSTRIJDER ».

— 5 —

ORSINO DE BANDIET DER ROTSVESTING.

— Op het oogenblik kan ik hier omtrent nog niets beslissen, signora 't zijne jeugd en zoo het mij voorkomt, zijn krachtvol gesteld, door mij echter niet aan zijn behoud wanhopen.

— Heilige Maagd, heb dank, stamelde Laurentina; hare vrees voor het leven van een dieerlieden vader hield nu op en de woorden van den arts, hoe weinig betekenend ook, deden een kiera van hoop bij haar ontstaan, dat ook de vreemdeling herstellen zou. Met de gouvernante bracht zij het overige van den nacht in het vertrek des gekwetsten door; aan geene anderen wilde zij de zorg toevertrouwen over een leven te waken, dan aan haar dankbaar hart diebaar was.

In eenen armstoel aan zijne sponde gezeten, staarde zij met ongerustheid op het bleekte gelaat des jongelings, wiens oegleden tot nu gesloten waren; maar hoe juichte haar hart, toen met het aanbreken van het morgendicht, de oogen des vreemdeling zich openden, en zijnen matten blik met verwondering op zijne schoone be-waakster vestigde. Alleen die vrees, dat het spreken den gekwetste schadelijk mocht zijn, weerhield haar met deelname naar zijnen toestand te vragen; vreedgetranen vloedden haar langs het gelaat.

— Eldinora! gelooft zij de Eeuwige, hij leeft! riep zij en snelde weg, om haren vader deze blijde tijdning te boodschappen. Paoli echter in rust vindende, plaatste zij zich nevens zijne liggerende, om zijn ontwaken af te wachten; nauwelijks opende hij zijne oogen, of verheugd riep Laurentina uit:

— Verbijd u, mijn vader! uw redder

(Wordt voortgezet.)